

РЕШЕНИЕ

№ 184

гр. Бургас , 09.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на трети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Веселка Г. Узунова
Членове: Таня Д. Евтимова
Александър Д. Муртев

при участието на секретаря Тодорка Ст. Каракерезова
като разгледа докладваното от Таня Д. Евтимова Въззивно гражданско дело
№ 20212100500665 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Предмет на въззивна проверка е решение № 43/05.02.2021г., постановено от Районен съд– Бургас по гр.д. № 5552/2020г. С това решение съдът е приел за установено по отношение на Р. ХР. Т., ЕГН: ***** от гр. Бургас, ул. „***“ № 8, ет.2, че не съществува право на принудително изпълнение върху сумата от 11 441,86 лева, за която е издаден изпълнителен лист по гр. дело № 108/2005г. от Апелативен съд – Бургас и върху сумата от 250 лева, за която е издаден изпълнителен лист по гр. д. № 8879/2010г. от Районен съд – Бургас, които суми са дължими от Л К Б., ЕГН: ***** от гр. Бургас, ул. “****” № 12 и за които е образувано изпълнително дело № 20107030400241 по описа на ЧСИ Георги Пеев с рег.№ 703 в КЧСИ. С решението съдът е осъдил Р. ХР. Т. да заплати на Л К Б. съдебни разноски в размер на 1 347 лева.

Подадена е въззивна жалба от Р. ХР. Т. против решение № 43/05.02.2021г. Въззивникът въвежда оплакване, че съдът се е произнесъл по недопустим иск, тъй като едно от твърденията на ищеца е за прекратено поради перемпция изпълнително дело. Отделно от това, въззивникът твърди, че съдът се е произнесъл свръх петитум, тъй като е докладвал делото за недължимост на процесните суми, а е признал за установено, че не съществува право на принудително изпълнение. Въззивната страна оспорва изводите на съда за прекратяване на изпълнителното дело поради перемпция и за изтекла в полза на ответника погасителна давност.

В съдебно заседание въззивникът се явява лично и с адвокат Т., който поддържа

основанията за обезсилване и за отмяна на решението, въведени в жалбата и прави искане за присъждане на съдебните разноски.

Въззиваемата страна – Л К Б. представя писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на жалбата. Ответната страна иска от съда да потвърди първоинстанционното решение.

В съдебно заседание Б. се представлява от адвокат К., който пледира за отхвърляне на жалбата и за присъждане на съдебни разноски.

Като взе предвид твърденията на страните и събраните по делото доказателства, Бургаският окръжен съд намира за установено следното:

ФАКТИ:

Производството пред Районен съд – Бургас е образувано по искова молба на Л К Б. против Р. ХР. Т. с правно основание чл.439, вр. чл.124 от ГПК. Ищцата иска от съда да приеме за установено по отношение на Т., че не му дължи сумата от 11 441,86 лева, за която е издаден изпълнителен лист по гр. дело № 10882005г. от Апелативен съд – Бургас и сумата от 250 лева, за която е издаден изпълнителен лист по гр. д. № 8879/2010г. от Районен съд – Бургас. В молбата Б. твърди, че за събиране на посочените суми е образувано изпълнително дело № 20107030400241 по описа на ЧСИ Георги Пеев с рег. № 703 в КЧСИ, по което са извършени множество изпълнителни действия. Според ищцата в периода от 12.08.2014г. до 10.09.2016г. взыскателят не е поискал и не са извършвани изпълнителни действия, поради което изпълнителното дело е перемирано и е следвало да бъде прекратено (чл.433, ал.1, т.8 от ГПК). Това дава основание на ищцата да твърди, че в периода от 12.08.2014г. до 12.08.2019г. е изтекла предвидената в чл.117, ал.2 от ЗЗД погасителна давност и тя не дължи процесните суми.

В отговор по чл.131 от ГПК ответната страна изразява становище за неоснователност на иска. Ответникът оспорва твърдението за перемпция в периода от 13.08.2014г. до 13.08.2016г. и представя запорно съобщение, изпратено на 30.09.2015г. до солидарния длъжник по изпълнителното дело СД „Буюкстрой“. Ответникът разграничава срока по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК от общия давностен срок по чл.110 от ЗЗД и подчертава, че давността се прекъсва с всяко действие по изпълнението, независимо срещу кой от солидарните длъжници е насочено. В отговора е цитирана съдебна практика и са изложени съображения за правната характеристика на иска по чл.439, ал.1 от ГПК. В допълнително становище, ответникът подчертава, че нормата на чл.125 от ЗЗД не е приложима към срока по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, а течението на давността може да започне най-рано от 22.06.2015г., когато е прието ТР № 1/2015г.

В хода на първоинстанционното производство са събрани множество писмени доказателства, между които са и материалите по изпълнително дело № 20107030400241 по описа на ЧСИ Георги Пеев с рег. № 703 в КЧСИ. От тези доказателства се установява, че на 15.07.2005г. Апелативен съд – Бургас издава в полза на Р.Т. изпълнителен лист против Л Б. за сумата от 11 441,86 лева по гр. дело № 108/2005г. На 02.07.2014г. Районен съд – Бургас издава на Т. изпълнителен лист против Л Б. за сумата от 250 лева по гр. дело № 8879/2010г. Сумите по изпълнителните листи са предмет на изпълнително дело № 20107030400241 по

описа на ЧСИ Георги Пеев с рег. № 703 в КЧСИ. Страни по делото са Р.Т. – взыскател и Л.Б., Г.Б. и С.Д. „Буюкстрой – Буюклиеви сие“ – солидарни длъжници.

По изпълнителното дело са извършени следните действия:

1. На 29.09.2010г. Т. иска от ЧСИ да извърши опис на МПС, собственост на длъжниците по делото;
2. На 02.11.2010г. е наложен запор върху вземането за пенсия на Б.;
3. На 09.11.2010г. изпълнителното дело е спряно като обезпечение на предявения от ищцата иск против Р.Т.;
4. На 11.07.2014г. обезпечението е отменено;
5. На 15.07.2014г. изпълнителното дело е възобновено и взыскателят иска от ЧСИ да наложи запор и възбрана върху имуществото на длъжниците. На същата дата по делото е приложен изпълнителният лист, издаден от БРС;
6. На 18.07.2014г. е наложен запор върху парична гаранция от 1000 лева, внесена от длъжника по гр.д. № 8879/2010г. на БРС;
7. На 12.08.2014г. е наложен запор върху пенсията на Б.;
8. На 30.09.2015г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника Г.Б. от „Билдинг сити“ ЕООД;
9. На 10.09.2016г. взыскателят иска от ЧСИ да наложи запор върху трудовото възнаграждение и пенсиите на длъжниците Буюклиеви и опис на жилището им. Запорът е наложен на същата дата;
10. На 29.03.2018г. ЧСИ налага запор върху пенсията на Б.;
11. На 17.08.2020г. е наложен запор върху банковите сметки на длъжника.

Въз основа на изложените факти, Районен съд - Бургас приема следното: Искът е допустим, тъй като е налице висящ изпълнителен процес за събиране на вземането по изпълнителните листи, който е абсолютна процесна предпоставка за допустимост на иска по чл.439, ал.1 от ГПК. Възражението на ответната страна за недопустимост на иска, поради твърдението на ищцата за перемиране на изпълнителното дело е неоснователно, тъй като изпълнителните действия са продължили и след срока по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК. Искът е основателен, тъй като в периода от 13.08.2014г. до 13.08.2016г. не са поискани и не са извършени изпълнителни действия спрямо ищцата и изпълнителното дело е прекратено по силата на законова перемпция. Запорът от 30.09.2015г. е наложен по отношение на друг, солидарен длъжник и не следва да се зачита, а в периода от 13.08.2014г., когато е извършено последното изпълнително действие до 13.08.2019г. е изтекла общата 5-годишна погасителна давност. За да формира този извод, съдът приема, че ТР № 1/2015г. по тълк. дело № 2/2013г. има обратно действие и се прилага и за периода преди постановяването му – 26.06.2015г.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна, за която решението поражда неблагоприятни правни последици. Поради това, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При извършената проверка по реда на чл.269 от ГПК, съдът констатира, че обжалваното решение е валидно - постановено е от законен състав в пределите на правораздавателната му власт и в предвидената от ГПК писмена форма. Подписано е и е разбираемо.

Решението е допустимо – произнесено е по допустим иск, в пределите на сезирането и при спазено диспозитивно начало.

Възражението на въззивната страна за недопустимост на иска, е неоснователно. Действително, ищцата се позовава на перемпция в периода от 12.08.2014г. до 12.08.2016г., с настъпването на която се заличават извършените изпълнителни действия. Това позоваване обаче е извършено в хода на исковото производство, тъй като постановление за прекратяване на изпълнителното дело не е съставено. Съществуването на стабилизирано постановление за прекратяване на изпълнителното дело би било пречка за завеждане на иска по чл.439, ал.1 от ГПК, но настоящият случай не е такъв. Поради това, решение № 43/05.02.2021г. е постановено по допустим иск.

Неоснователно е и възражението за свръх петитум произнасяне. Независимо от факта, че съдът е докладвал иска за установяване на недължимост на процесните две суми, а с диспозитива на решението е признал за установено, че не съществува правото на принудително изпълнение върху тези суми, съдът е очертал правилно и ясно предмета на делото, квалифицирал е иска по чл.439, ал.1 от ГПК и се е произнесъл съобразно дадената квалификация.

Решение № 43/05.02.2021г. е неправилно. Този извод се налага по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. В съдебната практика няма спор, че прекратяването на изпълнителното дело в хипотезата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК настъпва по силата на закона и постановлението на съдебния изпълнител само констатира този факт. С прекратяването на изпълнителното производство, независимо от основанията за това, се обезсилват по право всички изпълнителни действия с изключение на тези, които изграждат изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права. В този смисъл са мотивите по т.10 от ТР № 2/2013г. и решение № 42/26.02.2016г. на ВКС по гр. дело № 1812/2015г. В конкретния случай от представените по делото доказателства се установява, че в периода от 13.08.2014г. до 13.08.2016г. не са извършвани изпълнителни действия спрямо ищцата Б.. На 30.09.2015г. обаче е наложен запор върху трудовото възнаграждение на солидарния длъжник Г Б, който изключва течението на срока за перемпция и по отношение на солидарно задължената ищца Л Б.. Този извод следва от абсолютното действието на прекъсването на срока по чл.433, ал.1, т.8 от

ГПК. Прекъсването на 2-годишния срок по отношение на един солидарен длъжник има действие по отношение на останалите длъжници за разлика от относителното действие на прекъсването на давността (по чл.125, вр. чл.148 от ЗЗД). Така е, защото вземането на вискателя е единно и удовлетворяването му от един от солидарните длъжници чрез отделен изпълнителен способ има действие по отношение и на останалите длъжници. Според правилото на чл.122, ал.1 от ЗЗД кредиторът може да иска изпълнение на цялото задължение от когото и да е от длъжниците. Съгласно чл.123, ал.1 от ЗЗД изпълнението от страна на един солидарен длъжник освобождава всички съдлъжници. За пасивната солидарност е характерно съществуването на един кредитор, двама или повече солидарни длъжници и единна престация, което означава, че когато един от солидарните длъжници изпълни, се погасяват задълженията на всички останали. При пасивната солидарност всеки длъжник се намира в самостоятелно, отделно правоотношение с кредитора, но тези правоотношения са свързани помежду си от обща цел – да се удовлетвори вземането на кредитора. Единството на престацията е решаващият фактор за абсолютното действие на прекъсването на срока за перемпцията. Не е необходимо, а и не е или е трудно постижимо вискателят да иска извършването на отделни изпълнителни действия срещу всеки от солидарните длъжници, за единното задължение на които е образувано едно общо изпълнително дело. Макар и длъжниците да са повече, вземането е едно и целта на изпълнителното производство е то да бъде удовлетворено като изпълнението може да се насочи към имуществото на един, на някои или на всички солидарни длъжници. Като е поискал налагането на заповед върху трудовото възнаграждение на солидарния длъжник Г Б през 2015г., вискателят е прекъснал течението на срока по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК и е предотвратил настъпването на неблагоприятните за него правни последици от перемпцията – обезсилване по право на всички изпълнителни действия. След като не са настъпили последиците на перемпцията, не е изтекла и давността за погасяване на вземането, на която се позовава ищцата. Така е, защото от хронологията на изпълнителните действия е видно, че след 12.08.2016г. изпълнителните действия са извършвани регулярно и няма 5-годишен период от време, в който давността да е изтекла без да е прекъсната.

По изложените съображения, въззивната жалба се явява основателна и трябва да се уважи със следващата от това отмяна на първоинстанционното решение и отхвърляне на предявения иск с правно основание чл.439, ал.1 от ГПК. На въззивната страна трябва да се присъдят извършените разноски за водене на делото пред първата инстанция в размер на 881 лева, представляващи възнаграждение по договор за правна помощ.

По делото е направено искане за присъждане на съдебни разноски от двете страни в процеса. След като се съобрази с разпоредбите на чл.78, вр. чл.81 от ГПК и с изхода на спора пред настоящата инстанция, съдът намира, че следва да присъди в полза на въззивната страна извършените от нея разходи за водене на делото пред Окръжен съд – Бургас в размер на 1 115 лева, представляващи държавна такса в размер на 234 лева и възнаграждение по договор за правна помощ в размер на 881 лева.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд, VI въззивен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 43/05.02.2021г., постановено от Районен съд– Бургас по гр.д. № 5552/2020г. и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска на Л К Б., ЕГН: ***** от гр. Бургас, ул.“***“ № 12 да се приеме за установено по отношение на Р. ХР. Т., ЕГН: ***** от гр. Бургас, ул. „***“ № 8, ет.2, че Б. не му дължи сумата от 11 441,86 лева, за която е издаден изпълнителен лист по гр. дело № 10882005г. от Апелативен съд – Бургас и сумата от 250 лева, за която е издаден изпълнителен лист по гр. д. № 8879/2010г. от Районен съд – Бургас, за които е образувано изпълнително дело № 20107030400241 по описа на ЧСИ Георги Пеев с рег.№ 703 в КЧСИ.

ОСЪЖДА Л К Б., ЕГН: ***** от гр. Бургас, ул.“***“ № 12 да заплати на Р. ХР. Т., ЕГН: ***** от гр. Бургас, ул. „***“ № 8, ет.2 съдебни разноски за първоинстанционното производство в размер на 881 лева.

ОСЪЖА Л К Б., ЕГН: ***** от гр. Бургас, ул.“***“ № 12 да заплати на Р. ХР. Т., ЕГН: ***** от гр. Бургас, ул. „***“ № 8, ет.2 съдебни разноски за въззивното производство в размер на 1 115 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен Касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____